

Szily Géza kiállítása a móri Lamberg-kastélyban

Megnyitó

*Tisztelt Hölgyeim és Uraim!
Kedves Ünneplő Közönség!*

Ünnepelni gyűltünk össze ebben a gyönyörű teremben, amely Mór polgárainak közösségi elkötelezettségét és kultúra iránti érzékenységét mutatja fel ország-világ előtt. A város, a német kisebbségi önkormányzat szervezésében, Szily Géza festőművész tárlatával tiszteleg Szent Márton – Európa védőszentje – előtt.

Szily Géza kitűnő művész. Szemlélődő, töprengő ugyanakkor nagyon is energikus kifejezőmódja nemcsak festői program, hanem emberi magatartás is. A világ egésze érdekli, annak minden jelen- és múltbéli történésével s jelenségével együtt. Egyszerre fontosak számára a pillanatok és az állandóság képzetét keltő – az öröklét irányába mutató – folyamatok. Ami itt körülvesz minket, az egy bölcs ember együttrezgése a végtelen rejtelmével. Művészetének egyik legizgalmasabb titka a realitáshoz való viszonya. A művei legtöbbször története, meséje van: a képeken valóságos helyszínek, szereplők jelennek meg – emberek, állatok, házak, mezők, tárgyak – csak másképpen, mint azt megszoktuk. Az egyes tárgyak akár több, eltérő nézőpontból is megmutakoznak. Egyszerre lehetnek jelen egészként vagy csupán egyes elemeikben. Olykor éles körvonalakkal határolódnak el egymástól, máskor viszont belemosódnak a szomszédos képi jelenségekbe. A művész az irányokat éppúgy teljesen szabadon kezeli, mint az arányokat. Semmi nem ott, és nem úgy van, mint ahogy azt lusta szemünk megszokta. A kép formai elemeit a belső történés kapcsolja össze. A festő mesél, de a történések csak a képek belső világában, azok saját rendszerében történnek meg, kizárólag festői eszközökkel kelnek életre.

Nézem hosszan a képet, és az magába szív, felemel. Emlékeket, álmokat, jelképeket sodor mellém, játszik velem és arra hív, hogy merjek én is játszani a saját gondolataimmal, érzéseimmel. Olyan meszesességbe repít, ahol egybeolvad a föld és az ég, értelmetlenné válik minden magyarázat, és lassan, nagyon lassan magam is részévé válok a képnek.

Amilyen váratlan erővel hatnak a motívumok, ugyanolyan szokatlanok és erőteljesek a színek is. Az egyes foltok magukba oldják a formákat, amelyek elvesztik konkrét kötöttségeiket. A színek a formákkal teljesen egyenrangú alkotói a képnek. Nem kiszínezik az egyes formákat, hanem lüktetésükkel

velük azonos feladatot töltenek be. A kép így válik teljessé és önmagában értelmezhető világgá...

Ezen a kiállításon egymáshoz erősen kapcsolódó műveket látunk. Egy történet néhány fejezetét, rövidebbeket és hosszabbakat. A technikájuk is egybeköti a műveket – leginkább pasztellképeket hozott a művész, aki egyéb alkotásaiban a festészet szinte minden elképzelhető anyagát és eljárását alkalmazta már. A pasztell az egyik legintimebb festészeti technika. Nem képez vastag felületet, mint az olaj, szinte beleszívódik a kép anyagába. A felhordott pasztell finom porlódása légiessé teszi a képeket, az egyes képmezők kialakítása során szinte követni lehet a festő keze vonását, hiszen a pasztell megőrzi a rajzosságot.

A kortárs festőnek nem könnyű megértetnie magát. A jelenkor kétségei és örömei között él, azokat adja vissza a képein az adott idő valóságán átszűrve. A nézőnek sokszor könnyebb régebbi korok műveire tekinteni, hiszen az elmúlt kort is világosabban látjuk már. Azokat a képeket könnyebben látjuk szépnek. Mégis azt mondom, nincs annál fontosabb, mint hogy figyeljünk a kortárs művészetre, hiszen igazi tükröt az tart elénk.

Cseh Borbála

Szily Géza: Nő két keffel, 100x70 cm, pasztell, 2005